

Cristina Mălăeru

CUM INFLUENȚEAZĂ MAMA BOALA SAU SĂNĂTATEA COPILULUI EI?



În primul rând, te rog să citești
până la final.



Cum adică mama poate influența (sau crea) boala sau sănătatea copilului ei?

Sunt convinsă că ați mai auzit/ citit despre modul în care traumele mamei influențează viața copilului încă din perioada intrauterină. Ce înseamnă asta?

În mod normal și natural, un copil este cea mai pură, cea mai curată ființă de pe acest Pământ. El vine (sau ar trebui să vină) pe lume intact din toate punctele de vedere (emoțional și fizic). Un copil „ia naștere” încă din momentul în care încep discuțiile despre conceperea lui. Așadar, este foarte important cum decurg aceste discuții în cadrul unui cuplu, din ce energie, se simte real dorința de a aduce pe lume un copil?; sau se simte frica mai mult?; discuțiile se axează mai mult pe „vreau să fie fată/ vreau să fie băiat”? sau pe nesiguranță șamd.



Cum adică mama poate influența (sau crea) boala sau sănătatea copilului ei?

Pe lângă asta, contează enorm modul în care este conceput un copil. Sunt multe cazuri de abuz, există cazuri în care copilul este adus pe lume „întâmplător”, sunt cazuri în care mama rămâne singură din start și altele. Desigur, sunt discutabile și aceste cazuri.

La fel de important este și ce se întâmplă în timpul sarcinii: de ce fel de experiențe are parte mama, ce gânduri are permanent, ce convingeri are, ce frici are (chiar și inconștiente, pe care nu le realizează, dar ele își pun amprenta), cât de mult are grijă de ea, cum reacționează la diverse situații, ce preia din jur, ce energie are.



Cum adică mama poate influența (sau crea) boala sau sănătatea copilului ei?

După ce se naște copilul, din nou, este foarte important cum ne raportăm la relația cu el. Cât de mult îi suntem alături, cât de mult îi satisfacem nevoile de orice fel. Care e timpul de răspuns atunci când plânge? Cât de aproape îi suntem? Cât de atente suntem la nevoi? Cât de relaxate suntem în ceea ce privește procesul de maternitate? Sau mai degrabă ne stresăm din orice? Ce discuții purtăm despre copil cu cei din jur? Iar lista poate continua.

Atunci când se naște, un copil are nevoie de IUBIRE, de afecțiune, de prezență. Are nevoie să fie hrănit, spălat, schimbat, curat. Are nevoie să simtă prezența constantă a mamei, în primul rând. Dar dacă mama nu e acolo pentru el mereu, ce se întâmplă? Dacă tatăl nu e și el implicat, ce se întâmplă? Mintea subconștientă a copilului preia diverse mesaje brute, pe care nu le filtrează, mesaje transformate în mecanisme de protecție (nesănătoase).



Cum adică mama poate influența (sau crea) boala sau sănătatea copilului ei?

Exemplu: atunci când mama nu răspunde plânsului și îl lasă să (re)adoarmă singur, acel copil, acel bebeluș va plânge până se va convinge că nu e nimeni acolo pentru el și e nevoit să se descurce singur. Așa că intră în modul de supraviețuire și își crează aceste mecanisme de falsă protecție (sau protecție nesănătoasă), pentru că nu are de ales. Iar atunci care e mesajul pe care îl preia? Că el nu este iubit, că e singur, că nu merită, că nu are dreptul la viață. Fiecare copil preia diferit. La unii copii, toate acestea se pot transforma în diverse boli. Boala e un mecanism de protecție, oricât de paradoxal ar suna. De multe ori, boala apare ca să umple un gol afectiv...

Subconștientul este mut, surd, el nu filtrează nimic și ia de bună tot. El nu știe că boala e rea. El știe doar că boala înseamnă „protecție”, pentru că acesta e mesajul pe care l-a preluat. Punct.

Așadar: nu există „*Lasă că e mic, nu înțelege el ce se întâmplă..*” Oh, înțelege mai mult decât ne-am putea dori.

Despre boală

Perspectivă emoțională

Omul este făcut pentru a fi sănătos. Aceasta este esența lui. Din păcate, de-a lungul timpului se confruntă cu tot felul de probleme, de conflicte de funcționare a corpului, emoțiilor și gândurilor.

Boala se instalează în momentul în care sănătatea unei ființe umane este afectată, când există dizarmonie sau o stare conflictuală pe care corpul caută să o exprime.

Pe scurt, boala înseamnă ceva neexprimat, este un semn cum că al tău corp te informează că există un conflict sau o traumă pe care o trăiești în raport cu propria ta persoană sau cu mediul înconjurător.

Reprezintă un dezechilibru generat de emoțiile captivate în corp (emoții cu o energie joasă).

În plus, reprezintă o anulare a dreptului la existență în această lume. Boala nu îți dă voie să te bucuri de viață.



Boala la copii din perspectivă emoțională

În momentul în care un copil suferă de o boală, de o afecțiune (indiferent de gravitate), sunt șanse foarte mari ca exprimarea acelei boli/ afecțiuni să aibă legătură cu starea de rău interior a unuia dintre părinți (mai ales a mamei). Sensibilitatea foarte mare a copilului se conectează la realitatea interioară a părinților.



„Mamă, fii tu bine cu tine mai întâi”

De câte ori nu ai auzit această exprimare? Doar că
multă lume o interpretează greșit.

„Mamă, fii bine cu tine” NU înseamnă EGOISM,
indiferent ce ar spune oricine. Să fii bine cu tine nu
înseamnă neapărat să îți abandonezi copilul și să pleci
5 ore la salon, să ieși la cafele și să îți neglijezi copilul,
sau mai știu eu ce. Desigur, orice femeie are nevoie și
de așa ceva și e perfect în regulă.

Dar, să fii bine cu tine, să ai grijă de tine înseamnă și
10 minute în care faci un duș, 30 de minute de baie
relaxantă, 5 minute în care îți tragi sufletul, te
odihnești și te reîncarci, 1 oră în care faci mâncare și
ascuți muzica preferată.

De ce? În momentul în care ești bine pe interior, exact
asta oglindești în exteriorul tău. Și mai ales asupra
copilului tău.



Ce înseamnă că realitatea ta exterioară este oglinda gândurilor și emoțiilor tale?

Am mai spus în mai multe rânduri că realitatea pe care o trăim reprezintă pura proiecție a gândurilor și convingerilor noastre bine întipărite în minte. De exemplu, *dacă eu cred că nu pot să fac ceva și îmi spun asta des, evident nu voi putea. Dacă eu mă gândesc non-stop că mâine va ploua și îmi va da planurile peste cap, chiar va ploua și planurile îmi vor fi date peste cap. Dacă eu mă gândesc am că o zi proastă și sigur se va termina la fel, asta se va întâmpla. Dacă eu repet non-stop că vai, ce mă doare capul, îmi va trece oare? Nu chiar, durerea se va amplifica. Dacă eu plec de acasă cu convingerea că nu voi găsi rapid loc de parcare, ce se va întâmpla oare?*

Da? Deci eu am puterea de a-mi construi realitatea în funcție de ceea ce am în interior (în minte și inimă). Imaginați-vă că realitatea voastră este o simplă iluzie, o hologramă, o prelungire a gândurilor. Viața se bazează pe legea asumptiei sau presupunerii. Adică: ceea ce presupunem, exact așa ni se va întâmpla. Doar că mulți nu-și conștientizează viețile la acest nivel. Încă.



Ce înseamnă că realitatea ta exterioară este oglinda gândurilor și emoțiilor tale?

Acum, raportat la boală:

Mamele, în majoritatea cazurilor, sunt cele mai îngrijorate ființe de pe acest Pământ. Își fac griji pentru copiii lor la orice pas. Și mai mult decât griji, își fac tot felul de scenarii negative cu privire la cei mici (*„Vai, s-a urcat acolo, sigur o să cadă; A ieșit fără fular afară, sigur va răci; „Nu mai sta fără șosete, că te îmbolnăvești”, „Dacă mănânci X aliment, te va dura burtica”, „Începe grădinița, deja mă aștept să se îmbolnăvească în primele zile și să-l țin mai mult acasă. Am auzit că în primul an e jale.”*, *„Am fost la medic și a zis că vom mai trage mult și bine cu el...”*), sau pozitive – dar mai puțin poate (*„Am fost la farmacie și mi s-a recomandat acest sirop. I-am dat de 3 ori până acum și chiar este mai bine.”* (puterea sugestiei), *„Eu nu-mi înfofolesc copilul și nu am avut niciodată probleme cu el.”*) etc.



Ce înseamnă că realitatea ta exterioară este oglinda gândurilor și emoțiilor tale?

Câte dintre voi sunteți conștiente de aceste gânduri, de aceste CONVINGERI? Câte dintre voi sunteți conștiente de PUTEREA lor? Câte dintre voi sunteți conștiente de bagajul emoțional (traumatic) pe care-l duceți în spate?

Copiii (mai ales până în 7 ani) nu au suficiente resurse încât să își construiască realitatea în funcție de gânduri.

Ei sunt niște ființe pure, curate, care doar absorb convingerile, mesajele din exterior. Noi, ca mame, facem asta în locul lor (sau pentru ei). Pentru că avem o putere imensă.

De aceea, vindecarea noastră ne construiește atât nouă, cât și copiilor noștri o viață frumoasă, echilibrată și SĂNĂTOASĂ. A trăi în inconștiență, le transmite tipare toxice pe orice plan și copiilor noștri.



Ce înseamnă că realitatea ta exterioară este oglinda gândurilor și emoțiilor tale?

Exemplu personal

Vă dau exemplul personal, în raport cu copilul meu, care, de când a început grădinița (de un an și jumătate) se îmbolnăvea o dată la 2-3 săptămâni. Până acum câteva luni, nu cunoșteam această abordare complexă și completă (care include și mers la medic + tratamente, desigur).

Ce s-a întâmplat? Pentru a mia oară, s-a reîmbolnăvit în colectivitate (tuse dusă la extrem – la 10 secunde chiar, fără a putea să doarmă, mucozități groaznice etc. știți și voi). În general, dura cam 2 săptămâni să-și revină.

Știind că eu îmi creez realitatea și că am o putere imensă asupra copilului meu, m-am supărat foarte tare pe mine și m-am așezat la masă cu mine.



Ce înseamnă că realitatea ta exterioară este oglinda gândurilor și emoțiilor tale?

Exemplu personal

Așa că m-am întrebat:

*Ce din mine mi-a construit această realitate? Cum mă face
să mă simt această situație? Ce cred despre mine, ce
convingeri (din traumele mele) întrețin în minte din cauza
căror copilul meu s-a îmbolnăvit?*

Răspunsul a fost: cred că din cauza mea s-a îmbolnăvit
(conștientizare + asumarea responsabilității) pentru am
gândit/ spus ceva nepotrivit. Pentru că întrețin în
minte tot felul de gânduri și convingeri nepotrivite.
Sau poate că nu am fost lângă el așa cum ar fi trebuit.

Iar asta ce spune despre mine?

Răspuns: Că nu sunt o mamă suficient de bună. Că nu
sunt o mamă capabilă să am grijă de copilul meu așa cum
ar trebui (asta pentru că noi, mamele, ne simțim adesea
neputincioase vis-a-vis de copiii noștri). Că îmi fac griji
degeaba, în loc să mă bucur de viață și de familie.



Cum am reparat? Ce tehnici/
metode am folosit?

*Ce am făcut după aceste
conștientizări (repet, în paralel cu
consult la medic și tratament)?*



Cum am reparat? Ce tehnici/ metode am folosit?

Am afirmat de sute de ori într-o zi/ pe zi, cu emoție și credință (ca și cum aș fi spus o rugăciune), că: *Eu sunt o mamă suficient de bună, că eu sunt capabilă să am grijă de copilul meu orice ar fi, că eu sunt liniștită și mă bucur de viață, că eu sunt perfect sănătoasă* (ca să oglindesc asta și în exterior).

Am închis ochii și mi-am vizualizat copilul perfect sănătos, bucurându-se de viață, râzând și spunându-mi „Mami, eu sunt bine. Nu mai tușeesc, nu îmi mai curge năsucul”. În fiecare zi. Rețineți că imaginația construiește realitatea. Așa că, asta mi-am construit: de n ori am auzit din partea Antoniei exact ceea ce mi-am imaginat. **ORICE E POSIBIL.**



Cum am reparat? Ce tehnici/ metode am folosit?

În fiecare zi (fac asta și acum), scriu în agendă o listă cu lucruri pentru care sunt profund recunoscătoare, printre care și: *„Eu sunt recunoscătoare pentru sănătatea perfectă a copilului meu”*.

Mi-am schimbat convingerile nesănătoase cu privire la colectivitate, grădinițe, vreme rece, X virus etc.
Privesc totul cu blândețe.

Am renunțat să mai vorbesc cu ceilalți despre cât de tare s-a îmbolnăvit IAR. Despre cât de bolnavi sunt ceilalți. Am stat liniștită și am avut maximă încredere că se va face bine repede. Ceea ce s-a și întâmplat.
E valabil pentru orice.



Cum am reparat? Ce tehnici/ metode am folosit?

În fiecare zi (fac asta și acum), scriu în agendă o listă cu lucruri pentru care sunt profund recunoscătoare, printre care și: *„Eu sunt recunoscătoare pentru sănătatea perfectă a copilului meu”*.

Mi-am schimbat convingerile nesănătoase cu privire la colectivitate, grădinițe, vreme rece, X virus etc.
Privesc totul cu blândețe.

Am renunțat să mai vorbesc cu ceilalți despre cât de tare s-a îmbolnăvit IAR. Despre cât de bolnavi sunt ceilalți. Am stat liniștită și am avut maximă încredere că se va face bine repede. Ceea ce s-a și întâmplat.
E valabil pentru orice.



Extras din cartea *Jocul vieții și cum să-l joci*, a lui Florence Scovell Shinn

Odată, l-am auzit pe un metafizician spunând că, dacă nu ne conducem singuri subconștientul, altcineva va face acest lucru în locul nostru.

Adesea, mamele atrag în mod inconștient bolile și dezastrele asupra copiilor, deoarece se tem încontinuu de ele și se uită mereu după simptome.

De exemplu, o prietenă a întrebat-o pe o femeie dacă fetița ei a avut pojar. Aceasta i-a răspuns imediat „Nu încă!”, ceea ce însemna că ea aștepta această boală, pregătind astfel calea pentru ceea ce nu era de dorit nici pentru ea, nici pentru copilul ei.

Totuși, acela care se concentrează și se fixează în gândirea corectă, care are doar gânduri pozitive pentru ceilalți și nu se teme *nu va fi atins sau influențat de gândurile negative ale celorlalți*. Trimițând doar gânduri bune, el nu poate primi decât gânduri bune.

Vreau să îți las un fragment din
„Marele dicționar al bolilor și
afecțiunilor”, a lui Jacques Martel, legat
de ceea ce simte și gândește (la nivel
profund)

UN COPIL CU AUTISM:

În primul rând, autismul reprezintă un refuz de a face
față realității fizice din lumea exterioară, ceea ce
determină o formă de retragere în lumea interioară.

Iată ce crede un copil cu autism:

*„Fug de o anumită situație sau de cei din jurul meu, pentru
că sufăr prea mult sau pentru că sensibilitatea mea este
afectată. Suferința mea, tristețea, ranchiuna, fricile mele sau
disperarea mea sunt atât de puternice încât mă deconectez
de lumea fizică. Mă refugiez într-o muțenie care pentru
mine reprezintă singurul mod de a mă refugia, deoarece
lumea exterioară mi se pare ostilă și amenințătoare. Poate
vreau să elimin una sau mai multe persoane din viața mea
și le ignor, mă port ca și cum nu ar exista. Faptul că eu m-
am închis în globul meu de sticlă, implică faptul că primesc
mii de informații pe zi, care sunt adunate și păstrate în
lumea mea interioară în loc să fie împărtășite în
comunicarea cu alte persoane.*

Mă simt ca într-o gaură neagră, care mi se pare fără ieșire. Am impresia că standardele pe care trebuie să le ating sunt atât de înalte că este mai ușor pentru mine să mă retrag în tăcerea mea decât să fiu nevoit să mă depășesc tot timpul și să dau socoteală celorlalți. Dacă geșesc, va fi o catastrofă pentru mine. Astfel, mă oblig să tac și să păstrez informațiile în interiorul meu, dacă ceea ce spun nu este perfect. Încă de când am venit pe lume, mă simțeam exclus, diferit, marginal. Frica mea că voi fi rănit sau că nu voi fi la înălțimea așteptărilor celorlalți, mă determină să mă închid în mine însumi. Îmi constriesc o fortăreață în jurul meu. Mă simt ca într-un fel de exil. Această izolare pe care o trăiesc scoate în evidență nevoia de perfecțiune față de mine însumi și îmi amintește că nu sunt bun de nimic; sunt un ratat, un eșec total, pentru că nu îndrăznesc nici măcar să încerc. Se întâmplă foarte des să fiu un copil hipersensibil și astfel, chiar din pântecul mamei, să pot simți toată angoasa și neliniștile părinților mei. Este posibil ca și ei să considere lumea în care voi trăi ca fiind ostilă.



Am decis să trăiesc în mintea mea, deoarece ceilalți sunt periculoși pentru mine. Stările mele interioare erau asemănătoare cu cele ale părinților mei (deoarece suntem în rezonanță). Este important ca părinții să conștientizeze starea lor interioară (imposibilitatea lor de a comunica cu anumite aspecte ale vieții) pentru ca fiecare dintre noi să se elibereze din închisoarea psihologică în care este închis. Cei din jurul meu trebuie să fie capabili să comunice plecând de la ceea ce este în interior cu mine pentru a mă conecta din nou sau mai mult la lumea fizică. Intrând în lumea mea interioară, ceilalți vor putea să îmi cunoască mai bine nevoile și fricile, pentru ca eu să îmi pot manifesta apoi încrederea și deschiderea necesare pentru a intra în contact cu lumea fizică.

Dar există o veste bună: orice are vindecare. Pe măsură ce mama își asumă procesul de vindecare, copilul se va vindeca (fizic și emoțional) odată cu ea.

Ce îți recomand ție să faci?

În primul rând, conștientizează faptul că ceea ce se petrece în interiorul tău se reflectă asupra copilului tău prin diverse moduri.

Alege să te alegi și să te vindeci. Alege să sapi cât mai profund în interiorul tău să identifici care este sursa convingerilor tale toxice care îți construiesc o realitate mai puțin plăcută. Care sunt traumele care te controlează.

Încearcă, pe cât de mult posibil să înțelegi ce se petrece cu copilul tău și de ce, analizând, mai întâi ce se petrece în interiorul tău. Caută modalitățile, tehnicile, instrumentele care ți se potrivesc astfel încât să te vindeci, să te înțelegi și ajungi să îți construiești o realitate mai frumoasă, mai echilibrată, mai liniștită.

Schimbarea începe din tine.

Rupe tiparele transgeneraționale toxice și schimbă generații întregi.

Știai că dacă tu te vindeci, ierți, iubești, îți deschizi inima ai puterea de a vindeca un întreg lanț generațional?

Ce îți recomand ție să faci?

De aceea, de-a lungul timpului am construit tot felul de instrumente care să vină în ajutorul celor care își doresc o viață mai bună pentru ei și pentru cei din jurul lor. Din toate punctele de vedere. Pentru că e dureroasă atâta suferință în lume..

Dacă nu știi despre ce vorbesc, te invit să accesezi: <https://cristinamalaeru.ro/> să vezi ce ți-am pregătit ca să începi construcția unei vieți mai bune pentru tine și cei dragi ție.

Îți mai spun o dată: ai puterea de a schimba realitatea așa cum îți dorești. Investește în tine. Relația cu propria persoană este cea mai importantă. Iubirea de sine este primordială!

Pentru orice întrebare, sunt aici.

Cu drag,

Cristina

